

Arrest

nr. 235 922 van 19 mei 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
                      2. X

Wettelijk vertegenwoordigd door hun moeder: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in haar hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen, X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat N. AHMADZADAH en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de eerste verzoeker, de heer H. A. R., als volgt:

"A. Feitenrelaas

Jij, H.(...) A.(...) R.(...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Hazara origine te zijn. Je verklaart 14 jaar oud te zijn en werd geboren in Sharestanak, in Iran. Je woonde in Teheran en Karaj. In 2015 heb je Iran verlaten in het gezelschap van jouw moeder R.(...), S.(...) (O.V. X en C.G. X), broers

R.(...)(O.V. X en C.G. X) en H.(...) (O.V.X en C.G. X) en zus J.(...) (O.V.X en C.G. X). Je zus T.(...) is getrouwd en bleef in Iran. Jouw vader verliet Iran eerder en keerde terug naar jouw halfbroers in Afghanistan, ongeveer een jaar voor jullie vertrek uit Iran. Op 1 oktober 2015 heeft jouw moeder een verzoek om internationale bescherming ingediend dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. In dit verzoek werd op 14 september 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Op 8 november 2018 diende jouw moeder beroep in tegen deze beslissing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die op 22 februari 2019 een arrest velde dat besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg definitief in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 25 april 2019 diende je in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Je wil niet naar Afghanistan terugkeren omdat er een conflict is en je er niemand hebt om je te steunen. Jouw vader is oud en woont bij zijn andere kinderen, je moeder is te oud om nog te gaan werken. Daarnaast kan je in Afghanistan geen toekomst opbouwen zo stel je, en kan je er niet naar school gaan. Bovendien ben je niet vertrouwd met de cultuur van Afghanistan.

Ter staving van jouw verzoek om internationale bescherming leg je het Afghaans familiepaspoort neer, je Iraanse vaccinatiekaart, schoolattesten uit Iran, twee documenten om naar school te kunnen gaan en een brief van de dorpsconsul in Iran. Je verklaart dat je geboortedatum op het paspoort niet correct is, je bent geboren in 2005 en niet in 2002. Ook het geboortjaar van je moeder en broer werden er foutief in vermeld. Op je vaccinatiekaart staat je naam verkeerdelijk vermeld als Ramazan Ali.

Op 9 oktober 2019 bracht je enkele opmerkingen op de notities van jouw persoonlijk onderhoud aan.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden, evenals dat jij kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er voor een verzoek om internationale bescherming, dat overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid in zijn naam werd ingediend, een eindbeslissing werd genomen. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit jouw administratief dossier en jouw verklaringen op het Commissariaat-generaal dat jouw verzoek om internationale bescherming grotendeels berust op dezelfde gronden die jouw moeder So.(...) (O.V. X) aanhaalde ter staving van haar verzoek van 1 oktober 2015, waarvoor de beslissing vanaf nu definitief is. Het CGVS nam in het kader van haar verzoek om internationale bescherming op 14 september 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en omdat het CGVS van oordeel is dat een terugkeer naar de provincie Daykundi mogelijk is voor haar en haar

kinderen. Deze beslissing en beoordeling werden in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 22 februari 2019.

In het kader van jouw eigen verzoek om internationale bescherming haalde je geen element aan dat een nieuw licht werpt op de vaststellingen gedaan in het kader van het verzoek om internationale bescherming van je moeder.

De motieven die aan de grondslag van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van jouw moeder zijn:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u en uw kinderen kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Op een verzoeker om internationale bescherming rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem of haar is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie notities CGVS, d.d. 29/01/2018, p. 3), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Vooreerst is het belangrijk om op te merken dat u uw identiteit en nationaliteit niet middels het voorleggen van enig geloofwaardig identiteitsdocument kunt staven. U heeft geen taskara (Afghaans identiteitsdocument), geen Afghaans paspoort en geen afdoend document dat uw verblijf in Pakistan als uw langdurig verblijf als Afghaans vluchteling in Iran zou kunnen staven. Ook al was u zogezegd steeds illegaal in Pakistan en in Iran (CGVS, p. 5 & 9), toch mag worden verwacht dat u over al die jaren heen tal van documenten zou verzameld hebben die uw verblijf op die verschillende plaatsen als vluchteling zouden kunnen aantonen. Aan het enige door u neergelegde document (de door u verklaarde schooldocumenten van uw kinderen) ter staving van jullie verblijf in Iran, kunnen namelijk heel wat vraagtekens worden geplaatst (zie later). Door het gebrek aan documenten kan de geloofwaardigheid van uw identiteit en de door u ingeroepen feiten die aan de basis van de verzoek zouden liggen enkel op basis van uw verklaringen worden afgewogen. Na het onderhoud op het CGVS moet echter worden geconcludeerd dat uw verklaringen heel wat onwaarschijnlijkheden vertonen waardoor deze niet geloofwaardig kunnen worden beschouwd. Daardoor kan u ook niet het voordeel van de twijfel worden toegekend.

Er dient vervolgens te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering een alleenstaande vrouw te zijn, waarvan de echtgenoot het van de een op de andere dag op een lopen zette en zijn gsm afzette (CGVS, p. 12). Sinds drie à drieënhalve jaar heeft u geen contact meer met hem (CGVS, p. 13). Uw reacties op het moment dat u alleen achterbleef met vier minderjarige kinderen is echter weinig geloofwaardig. U reageerde namelijk amper (CGVS, p. 13-14). Op de vraag wat u heeft gedaan, antwoordt u dat u het enkel aan de burens vroeg, want eigenlijk was u wel gelukkig dat hij vermist geraakte omdat hij niet vriendelijk was tegen u en de kinderen. U voegt toe dat jullie nu eenmaal niet iedere dag naar hem op zoek kunnen gaan. Uw broer ging dan weer enkel naar zijn werkplaats om aan enkele mensen te vragen waar uw echtgenoot zat, maar omdat hij geen nieuws kreeg beslisten

jullie verder te gaan met jullie leven. Ook al was u tevreden dat uw echtgenoot de deur achter zich toe had getrokken, uw gelaten reactie is allerminst geloofwaardig te noemen. U haalt zelf aan dat er geen geld was voor een fiets voor uw zoon (CGVS, p. 12), toen uw echtgenoot nog de kostwinner was. Hoe u het zich dan zag te redden met vier kinderen als alleenstaande illegale vrouw in Iran, mag een raadsel heten waardoor toch mag verwacht worden dat u en uw broer uw echtgenoot iets radelozer zouden gaan zoeken zijn. Frappant is ook dat u zelfs nog steeds niet weet waar uw echtgenoot zijn werkplaats eigenlijk gelegen was, nochtans ging uw broer er uw man zoeken. Zijn werkgever had dan weer tegen uw broer gezegd dat er samen met zijn verdwijning ook zaken gestolen waren bij hen. Vreemd is het dan ook dat u nooit de Iraanse politie bij u thuis over de vloer zou hebben gekregen. Tot slot geeft u te kennen dat uw buurvrouw uw echtgenoot eens gezien heeft in Mowlawi Maidan, met een andere vrouw (CGVS, p. 12 & 14). Gevraagd wat voor plaats dat is, zegt u er niet geweest te zijn en enkel de naam te hebben gezien. Omdat u blij was dat hij weg was, bent u ook niet naar Mowlawi Maidan gegaan, evenmin uw broer. Uw uiterst passieve houding ten opzichte van het plotse verdwijnen van uw echtgenoot maakt dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw profiel van alleenstaande vrouw die geen netwerk heeft waarop ze kan steunen.

Vervolgens kunnen er heel wat vragen worden gesteld bij de landen en plaatsen waar u voor uw komst naar België hebt verbleven en hoe u er hebt verbleven. Van een Afghaanse vrouw die reisde met haar echtgenoot wordt zeker geen gedetailleerde kennis verwacht van de plaatsen waar ze langskwamen en de reisroute die ze nam. Toch mag wel enige kennis worden verwacht.

Zo is uw kennis over uw verblijfplaats in Pakistan en meer bepaald in het dorp Barori in Quetta dermate beperkt dat er vragen rijzen bij uw verklaring effectief daar te hebben gewoond (CGVS, p. 3, 5, 18). Algemeen uitgenodigd zoveel mogelijk informatie te geven over Quetta en haar omgeving, antwoordt u droogweg dat uw echtgenoot buiten werkte en u steeds binnen bleef. U voegt toe dat u niets weet over Quetta. Geconfronteerd met de bedenking dat u dan in die twee jaar nooit bent buiten gekomen, zegt u dat u inderdaad gewoon binnen bleef (CGVS, p. 18). Gevraagd hoe uw echtgenoot een huis vond voor jullie, eens in Quetta aangekomen, zegt u dat hij een moskee binnenstapte en een man ontmoette. Gevraagd naar de naam van een bazaar, moskee of andere plaats in Quetta, zegt u dat jullie niet naar de bazaar gingen omdat mensen dingen op straat verkochten (CGVS, p. 18). Frappant is dat u zelfs niet weet met welk geld er betaald wordt in Pakistan, en eraan toevoegt dat het dollar is, wat vanzelfsprekend niet zo is. Gevraagd tot slot naar een naam van een plaats of van iets anders in Quetta kunt u niets geven (CGVS, p. 19). Het is niet ernstig dat iemand die twee jaar in Pakistan zou hebben gewoond, gewoonweg niets van informatie kan geven over zijn verblijf aldaar, en dit evenmin kan staven met documentatie.

Vervolgens verklaart u dertien jaar lang illegaal in Iran te hebben verbleven (CGVS, p. 9). Illegaal, omdat uw echtgenoot zichzelf te oud voelde om in de rij te gaan aanschuiven bij de registratie en hij het als een voorwendsel van de Iraanse overheid zag om zo makkelijker de Afghanen te detecteren en nadien te deporteren (CGVS, p. 9). Nochtans vroegen en kregen uw broers wel Iraanse verblijfsdocumenten (CGVS, p. 9). Uw verklaringen steeds illegaal in Iran te hebben verbleven stroken echter niet met tal van andere elementen in uw dossier. Zo heeft u aan dat u Afghanistan verlaten heeft vijftien jaar geleden. U verklaart dat Karzai toen aan de macht was (CGVS, p. 3-4). Gezien Karzai in 2002 aan de macht is gekomen en u nadien nog twee jaar in Pakistan zou hebben doorgebracht, kan aangenomen worden dat u rond 2004 in Iran toekwam. Op dat moment was het echter voor Afghaanse vluchtelingen niet meer mogelijk om een verblijfsstatuut te verkrijgen in Iran. Het amayeshregistratieprogramma voor Afghaanse vluchtelingen werd namelijk ingevoerd in de periode 2001-2003 én dit enkel voor de Afghanen die vóór 2001 in het land waren en zich lieten registreren in 2001 (zie info administratief dossier). Dat uw echtgenoot het uit luiheid niet zou hebben zien zitten om in de rij te gaan aanschuiven, klopt dan ook niet met de info.

Ook legt u foutieve verklaringen af over de enige documenten die u ter staving van jullie verblijf in Iran neerlegt. Zo verklaart u schooldocumenten van uw kinderen neer te leggen (CGVS, p. 6 & 10-11). Uw echtgenoot was naar Teheran gegaan om toestemming te vragen aan de overheid om uw kinderen naar school te laten gaan. De vertaling van deze documenten leert echter dat het helemaal geen schooldocumenten betreffen, maar gewoon toestemmingen zijn van de Iraanse autoriteiten dat uw kinderen mogen reizen tussen Iraanse steden (laissez passer, zie info administratief dossier; CGVS, p. 10). Ook staan er familienummers en identiteitsnummers op deze documenten. Deze vaststellingen kunnen er enerzijds op wijzen dat uw kinderen, en dus ook hun ouders, wel over de nodige verblijfsdocumenten beschikten in Iran, of dat deze documenten vals zijn. Uit de informatie waarover het

Commissariaat-generaal beschikt, blijkt namelijk dat de betrouwbaarheid van documenten uit Iran in het algemeen erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten (zie informatie in het administratief dossier). Via deze documenten slaagt u er dan ook niet in om uw jarenlang verblijf als Afghaans vluchteling in Iran te staven. De vaststelling dat uw verklaringen niet stroken met de inhoud van de documenten die u neerlegt, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid dan ook ten stelligste.

Gekoppeld aan die reistoestemmingen is het frappant dat u aanhaalt dat uw echtgenoot toestemming had gevraagd én gekregen om te reizen om deze schooldocumenten aan te vragen (CGVS, p. 11). Nochtans kunnen enkel amayeshkaarthouders zo'n toestemming aanvragen. Ook is het vreemd dat u zomaar kon reizen naar verschillende schrijnen doorheen Iran. Zo trok u tweemaal naar Qom en bezocht u jaarlijks de schrijn van Imam Zada Dawood. Uw verklaring dat de autoriteiten de vrouwen niet stopten en vrouwen geen problemen kenden is in uw geval weinig geloofwaardig. Uit de beschikbare informatie blijkt namelijk dat er doorheen Iran veel controles plaatsvinden door de autoritaire Iraanse veiligheidsdiensten teneinde personen die niet over papieren beschikken te detecteren en te deporteren. Gelet op uw verklaringen dat u in de periode van uw reis niet beschikte over enige verblijfsdocumenten is het dan ook niet aannemelijk dat u het risico op deportatie zou nemen voor uzelf maar zeker voor uw kinderen. Uit de foto's blijkt namelijk dat ook zij meereisden. Opnieuw komen deze verklaringen niet overeen met het beeld dat u van uzelf en uw familieleden schetst als illegale vluchtelingen in Iran. Vervolgens toont objectieve informatie aan dat het voor illegale Afghaanse kinderen zeker vanaf 2010 niet meer toegelaten was school te lopen in Iraanse scholen. Dat uw kinderen dit wel zouden kunnen (CGVS, p. 6) én zelfs school zouden hebben gelopen tot jullie vertrek naar België (CGVS, p. 8), strookt dan ook niet met uw verklaringen en ondermijnt nog maar eens de door u geschetste feiten. Vreemd is ook dat u zelfs niet consequent kunt zeggen naar welke school uw kinderen gingen. In eerste instantie zegt u de Shaheed Kazemi school (CGVS, p. 6) om nadien te verklaren dat ze ofwel naar de Shaheed Noori of naar de Imam Hussein school gingen (CGVS, p. 8-9). Uw bewering dat u geheugenproblemen heeft, wordt niet gestaafd in de medische documenten die u neerlegt. Bovendien is het merkwaardig dat u wel deze drie scholen bij naam kunt noemen, maar niet zou weten waar uw kinderen heen gingen.

Tot slot is het gewoon onmogelijk dat u als Afghaans vluchteling geen uitleg kunt geven bij het woord 'amayesh' of over de organisatie genaamd 'BAFIA'. Dat u, gezien uw aankomst in Iran na 2001, niet in aanmerking kwam voor een amayeshkaart kan deze lacune niet vergoelijken. De amayeshkaart is de benaming voor een Iraanse vluchtelingenkaart voor Afghanen. Dat u de benaming van die voor Afghanen in Iran zo belangrijke kaart niet kent, kan op geen enkele wijze worden aanvaard. 'BAFIA' is dan weer de benaming van de organisatie die deze kaarten uitreikte en nadien vernieuwde. Gezien het belang van deze kaarten voor de Afghaanse vluchtelingen in Iran mag ook worden verwacht dat u als ongeschoolde vrouw ervan op de hoogte was. Bovendien haalt u zelf ook aan dat uw beide broers verblijfsdocumenten bezitten (CGVS, p. 9). Verkeerdelijk zegt u hierover wel dat ze deze om de drie maand moesten gaan vernieuwen, terwijl deze kaarten slechts jaarlijks vernieuwd moesten worden. Dat u dan nooit de benaming van hun document zou hebben gehoord is niet aannemelijk.

Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw profiel als alleenstaande vrouw en aan uw verklaringen over uw verblijfplaatsen en statuten in Pakistan en Iran.

U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw identiteit en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van de kernaspecten van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. U werd tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dd. 29/01/2018 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (CGVS, p. 3). U werd in de loop van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden identiteit (CGVS, p. 16). U verklaart echter steeds als illegaal vluchteling in Iran te hebben gewoond en op het eind als alleenstaande vrouw. Een verzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over het

verzoek. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Ten overvloede kan er op gewezen worden dat u uw vrees voor terugkeer naar Afghanistan niet aannemelijk kan voorstellen. U geeft aan dat u en uw kinderen bij terugkeer naar uw dorp in Daykundi er geen plaats zouden hebben, er niemand zouden kennen en als Hazara vervolgd zouden worden door de taliban of Daesh (CGVS p.14,15). In de mate dat u nalaat een duidelijk beeld te scheppen over uw werkelijke familiaal netwerk en uw levensomstandigheden voor uw komst naar België maakt u het evenmin aannemelijk dat u en uw kinderen niet in staat zouden zijn jullie leven in Daykundi te leiden bij gebrek aan een netwerk of financiële middelen (CGVS p.14, 15). Gevraagd uw persoonlijke vrees om als Hazara geïsoleerd te worden door de taliban te concretiseren kan u slechts enkel grootsprakerig aanhalen dat ze iedere dag Hazara's doden en stelt u dat het CGVS beter weet dat ze recentelijk Hazara's doodden in Daykundi. Meer concrete aanwijzingen dat u zou worden geïsoleerd door de taliban of Daesh heeft u niet om uiteindelijk te besluiten met een vaag voorbeeld van Hazara's van de provincie Ghazni die onderweg naar Kabul door taliban en door Daesh gedood werden (CGVS p.15). Andere voorbeelden die uw vrees voor de taliban en Daesh staven heeft u niet, u weet het gewoon (CGVS p.15). Vervolgens neemt u evenwel afstand van uw eerdere uitspraken en laat u uw vrees voor de taliban en Daesh achterwege (CGVS p.15). Desalniettemin moet erop gewezen worden dat u naast uw verwijzing naar de algemene situatie geen redenen aanhaalt waarom u en uw kinderen bij terugkeer naar Afghanistan persoonlijk geïsoleerd zou worden door de taliban of Daesh. In het Easo rapport "Individuals targeted by armed actors in the conflict" van december 2017 wordt gesteld dat de taliban geen etnische of sektarische agenda hebben, maar alle Afghanen trachten te verenigen in hun strijd tegen de buitenlandse aanwezigheid en de huidige overheid. Hoewel Daesh wel een zekere anti-sjiitische agenda heeft zijn zij slechts geïsoleerd in bepaalde districten van de Oostelijke provincie Nangarhar en hebben ze enkel een zekere aanwezigheid in de steden Kabul en Herat. In dit rapport wordt er melding gemaakt van twee voornaamste soorten aanslagen waarbij Hazara's het slachtoffer werden: aanslagen in grote steden tegen plaatsen waar sjiieten samen komen en voorvallen waarbij Hazara's onderweg tegengehouden en vervolgens veelal ontvoerd worden. Het rapport verduidelijkt evenwel dat het viseren van reizende Hazara's niet alleen afgenomen is, maar vooral dat bij de meeste van deze incidenten de Hazara's niet geïsoleerd werden omwille van het behoren tot hun etnische of religieuze groep. Door uw loutere vage verwijzing naar de houding van de taliban en Daesh ten opzichte van de Hazara's en het aanhalen van een incident met reizende Hazara's slaagt u er allerm minst in aan te tonen dat er voor u en uw kinderen persoonlijk een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade is enkel omdat jullie het sjiitisch geloof aanhangen of tot de groep der Hazara's behoren.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielmotieven. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd

door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Daykundi te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Daykundi behoort tot de centrale hooglanden van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat AGE's de laatste paar jaren actief geworden zijn in enkele districten van Daykundi, wat zich vertaalt in een stijging van het aantal van gewapende confrontaties tussen de Afgaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Een groot deel van de veiligheidsincidenten die er in de provincie plaatsvinden betreffen niet aan het conflict gerelateerde incidenten en andere incidenten. De provincie Daykundi scoort in zijn geheel laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Daykundi actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Daykundi aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Daykundi. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De documenten die u neerlegt in het kader van uw verzoek om internationale bescherming vermogen de appreciatie van het CGVS niet te veranderen. De Iraanse documenten van uw kinderen werden eerder reeds besproken om uw ongeloofwaardigheid aan te tonen. De getuigenissen over de houding van J.(...) en R.(...) missen eveneens bewijskracht inzake uw identiteit. Over de foto's dient te worden opgemerkt dat deze een momentopname zijn waardoor ze geen bewijs voor uw jarenlang verblijf in Iran kunnen vormen, of het statuut dat u er al dan niet bezat. Over de medische documenten moet worden

opgemerkt dat uw medische problemen er niet in gespecificeerd worden. Er wordt enkel melding gemaakt dat u wordt opgevolgd en dat u zich gespannen gedraagt. U vertoont een normale reactie op een abnormale en ondraaglijke toestand, met name een permanente onrust en onzekerheid over uw situatie en die van uw kinderen. Deze documenten kunnen dan ook niet verklaren waarom u ongeloofwaardige verklaringen hebt afgelegd betreffende uw netwerk en uw ongeloofwaardige verklaringen over uw verblijfplaatsen. Deze documenten zijn dan ook niet van dien aard dat zij de vaststellingen van de Commissaris-generaal kunnen weerleggen. Medische en/of economische problemen op zich ressembleren niet onder de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van voornoemde wet van 15 december 1980. De briefomslag toont dan weer enkel aan dat er documenten uit Iran werden verstuurd.”

Hierbij dient nog te worden vermeld dat het feit dat je nu een Afghaans familiepaspoort hebt voorgelegd, uitgereikt in 2012 door de Afghaanse ambassade te Teheran waarin verschillende Iraanse visa werden aangebracht, niks wijzigt aan de vaststellingen gedaan door het CGVS en de RvV inzake de vrees voor terugkeer naar Afghanistan. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat dit paspoort niet eerder werd voorgelegd door jouw moeder in haar asielpcedure, ook niet voor de RvV tijdens de beroepsprocedure, terwijl het al dateert van 2012 en dus vermoedelijk wel in jullie bezit was. Je zus verklaarde hierover dat jullie andere zus het pas dit jaar opstuurde, wat geen afdoende uitleg is voor het niet eerder hebben voorgelegd van dergelijke belangrijk document (CGVS J.(...) p. 6). Het is dan ook merkwaardig dat dergelijk paspoort plotseling wordt voorgelegd. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd voorgelegd dat corruptie en vervalste documenten wijd verspreid zijn in Iran. Zo blijkt uit deze informatie dat er tijdens het Comprehensive Regularisation Program (CRP) in Iran voor Afghaanse vluchtelingen valse Afghaanse paspoorten met valse visa voor Iran in omloop waren, en ook zijn er gevallen bekend van Iraniërs die erin zijn geslaagd om een Afghaans paspoort te kopen en zich voor te doen als Afghanen. Aldus is de authenticiteit van dergelijk document niet gegarandeerd.

Uit het arrest van de RvV inzake jouw moeders eerste asiolverzoek blijkt dat er geen geloof werd gehecht aan haar verklaringen in Iran te hebben geleefd als illegaal verblijvende Afghaanse vluchteling. Voor zover met dit Afghaans paspoort met Iraanse visa aangetoond wordt dat jullie wel een bepaalde periode in Iran verbleven, dan nog blijkt uit het arrest dat niet is aannemelijk gemaakt dat jouw moeder zich omwille van een afwezigheid van een familiaal netwerk of financiële middelen niet in Daykundi zou kunnen vestigen. De RvV stelde dat jouw moeder niet aantoonde dat zij of haar kinderen zich omwille van een langdurig verblijf in Iran niet zouden kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels, en gebruiken. Het betreft immers een blote bewering die op geen enkele wijze in concreto wordt uitgewerkt of gestaafd.

Daarnaast haal je zelf aan dat je niet naar Afghanistan wil terugkeren omdat er in dat land een conflict aan de gang is en je daardoor niet naar school zal kunnen gaan (CGVS, p.7). Rekening houdend met de door jou ingeroepen vluchtmotieven en de actuele situatie in Afghanistan kan redelijkerwijs niet geconcludeerd worden dat je een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie loopt. Je vreest het Afghaanse conflict omdat jouw moeder je hierover vertelde en omdat je dit op YouTube kon zien (CGVS, p. 7, 8) maar hebt zelf nooit enige problemen ondervonden, je was zelfs nooit eerder in Afghanistan. Daar je geen concrete bewijzen kan aanbrengen voor je vrees kunnen enkel je verklaringen tijdens het gehoor gelden als middel om je subjectieve vrees objectief te laten vaststellen. Het volstaat echter niet dat men verklaart oprecht te geloven gevaar te lopen. Een vrees moet in concreto worden aangetoond. Bij het grondig onderzoek van je motieven voor het indienen van een verzoek om internationale bescherming werd niet alleen rekening gehouden met de verklaringen die je doorheen de asielpcedure heeft afgelegd, maar werden ook de gegevens uit het administratieve dossier, de algemeen bekende gegevens over je land van herkomst en alle dienstige stukken in overweging genomen.

Dat je er niet naar school zal kunnen gaan is eveneens slechts een blote bewering, die niet is aangetoond. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat er in Afghanistan eveneens onderwijsmogelijkheden zijn (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Zowel de Afghaanse overheid als de internationale donorgemeenschap deden grote investeringen om het

Afghaanse onderwijs te herstellen. Scholen werden gebouwd, leerkrachten aangeworven en curricula ontwikkeld.

Met betrekking tot jouw gebrek aan kennis over de Afghaanse tradities en cultuur (CGVS, p. 8), dient opgemerkt te worden dat je hier in België opgroeit bij jouw moeder die van Afghaanse origine is, in Iran leefde je tussen andere Afghaanse vluchtelingen. Het CGVS is dan ook van oordeel dat je familie desgewenst in staat moet zijn je de nodige kennis over Afghanistan bij te brengen op het niveau van een kind. Hoewel het CGVS begrip opbrengt voor het feit dat een terugkeer naar jouw herkomstland bepaalde inspanningen, aanpassingen en mogelijk aanpassingsmoeilijkheden met zich meebrengt, moet worden benadrukt dat het feit dat geen van deze elementen een intentionele bedreiging van jouw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit inhoudt en zodoende in jouw hoofde geen aanleiding geeft tot een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Betreffende jouw goede integratie in België, zoals aangehaald door jouw advocaat, dient vervolgens opgemerkt dat het CGVS enkel bevoegd is voor het beoordelen van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Nergens uit jouw verklaringen blijkt dat deze humanitaire elementen een dergelijke vrees of risico bij terugkeer met zich mee brengen die tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen leiden. De vaststelling dat jij in België naar school gaat en Frans spreekt betreffen elementen die mogelijk aangevoerd kunnen worden in andere in de Vreemdelingenwet voorziene procedures, maar volstaan niet om jou te erkennen als vluchteling of je de subsidiaire bescherming toe te kennen.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat jij geen eigen feiten hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

De documenten die je neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Het familiepaspoort werd hierboven besproken. Je vaccinatiekaart kan hoogstens aantonen dat je werd gevaccineerd. Hierbij dient nog te worden vermeld dat op deze kaart een andere naam werd vermeld. Je naam zou genoteerd zijn als Ramazan Ali, wat opmerkelijk is. De schoolattesten uit Iran geven mogelijk aan dat je in Iran school liep maar kunnen niet aantonen dat je niet kan terugkeren naar Afghanistan. Het document dat jou zou toelaten tot een school in Iran werd reeds door jouw moeder neergelegd en er werden na vertaling onregelmatigheden vastgesteld (zie supra.). De brief van de dorpsoudste uit Iran kan evenmin als bewijs aanzien worden. Deze brief werd op jullie verzoek opgesteld en komt weinig officieel over. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten (verblijfskaarten, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Iran onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient

beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Daykundi te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 97-101, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 52-54, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 107-111, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Daykundi behoort tot de centrale hooglanden van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie. Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat AGE's de laatste paar jaren actief geworden zijn in enkele districten van Daykundi, wat zich vertaald heeft in een stijging van het aantal van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Het beperkte geweld dat in de provincie plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Daykundi ruw geschat 500.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 41 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Daykundi in zijn geheel relatief erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Daykundi actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Daykundi in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Daykundi een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Daykundi. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden

bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud gaan niet over de kern van uw verzoek en hebben geen invloed op bovenstaande motivering. Het betreft slechts enkele kleine aanpassingen aan de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de tweede verzoeker, de heer H. H., als volgt:

“A. Feitenrelaas

Jij, H.(...) H.(...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Hazara origine te zijn. Je verklaart 11 jaar oud te zijn en werd geboren in Teheran. Je woonde altijd in Iran. In 2015 heb je Iran verlaten in het gezelschap van jouw moeder R.(...), S.(...) (O.V. X en C.G. X), broers R.(...) (O.V. X en C.G. X) en A.(...) R.(...) (O.V.X en C.G. X) en zus J.(...) (O.V. X en C.G. X). Je andere zus is getrouwd en bleef in Iran. Jouw vader verliet Iran eerder en keerde terug naar Afghanistan waar je halfbroers zijn. Je weet niet waar je vader momenteel woont. Op 1 oktober 2015 heeft jouw moeder hier een verzoek om internationale bescherming ingediend dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. In dit verzoek werd op 14 september 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Op 8 november 2018 diende jouw moeder een beroep tegen deze beslissing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die op 22 februari 2019 een arrest velde dat besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg definitief in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 25 april 2019 diende je in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Je verklaart niet naar Afghanistan te willen gaan omdat je er nooit bent geweest. Je wil niet naar Afghanistan terugkeren omdat er een conflict is en je er niet naar school zal kunnen gaan.

Ter staving van jouw verzoek om internationale bescherming leg je het Afghaanse familiepaspoort, je Iraanse vaccinatiekaart, schooldocumenten van Iran en twee documenten neer waarvan je denkt dat ze van jouw school zijn. Jouw geboortjaar staat verkeerd vermeld in het paspoort, het correcte geboortjaar is 2008.

Op 9 oktober 2019 bracht je enkele opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud aan.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw

verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat jij kunt voldoen aan uw verplichtingen. Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er voor een verzoek om internationale bescherming, dat overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid in zijn naam werd ingediend, een eindbeslissing werd genomen. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit jouw administratief dossier en jouw verklaringen op het Commissariaat-generaal dat jouw verzoek om internationale bescherming grotendeels berust op dezelfde gronden die jouw moeder, S.(...) (O.V. 8.135.540) aanhaalde ter staving van haar verzoek van 1 oktober 2015, waarvoor de beslissing vanaf nu definitief is. Het CGVS nam in het kader van haar verzoeken om internationale bescherming op 14 september 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en omdat het CGVS van oordeel is dat een terugkeer naar de provincie Daykundi mogelijk is voor haar en haar kinderen. Deze beslissing en beoordeling werden in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 22 februari 2019. In het kader van jouw eigen verzoek om internationale bescherming haalde jij geen element aan dat een nieuw licht werpt op de vaststellingen gedaan in het kader van de asielaanvraag van jouw moeder.

De motieven die aan de grondslag van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van jouw moeder zijn:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u en uw kinderen kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Op een verzoeker om internationale bescherming rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem of haar is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie notities CGVS, d.d. 29/01/2018, p. 3), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Vooreerst is het belangrijk om op te merken dat u uw identiteit en nationaliteit niet middels het voorleggen van enig geloofwaardig identiteitsdocument kunt staven. U heeft geen taskara (Afghaans identiteitsdocument), geen Afghaans paspoort en geen afdoend document dat uw verblijf in Pakistan als uw langdurig verblijf als Afghaans vluchteling in Iran zou kunnen staven. Ook al was u zogezegd steeds illegaal in Pakistan en in Iran (CGVS, p. 5 & 9), toch mag worden verwacht dat u over al die jaren heen tal van documenten zou verzameld hebben die uw verblijf op die verschillende plaatsen als vluchteling

zouden kunnen aantonen. Aan het enige door u neergelegde document (de door u verklaarde schooldocumenten van uw kinderen) ter staving van jullie verblijf in Iran, kunnen namelijk heel wat vraagtekens worden geplaatst (zie later). Door het gebrek aan documenten kan de geloofwaardigheid van uw identiteit en de door u ingeroepen feiten die aan de basis van de verzoek zouden liggen enkel op basis van uw verklaringen worden afgewogen. Na het onderhoud op het CGVS moet echter worden geconcludeerd dat uw verklaringen heel wat onwaarschijnlijkheden vertonen waardoor deze niet geloofwaardig kunnen worden beschouwd. Daardoor kan u ook niet het voordeel van de twijfel worden toegekend.

Er dient vervolgens te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering een alleenstaande vrouw te zijn, waarvan de echtgenoot het van de een op de andere dag op een lopen zette en zijn gsm afzette (CGVS, p. 12). Sinds drie à drieënhal jaar heeft u geen contact meer met hem (CGVS, p. 13). Uw reacties op het moment dat u alleen achterbleef met vier minderjarige kinderen is echter weinig geloofwaardig. U reageerde namelijk amper (CGVS, p. 13-14). Op de vraag wat u heeft gedaan, antwoordt u dat u het enkel aan de burens vroeg, want eigenlijk was u wel gelukkig dat hij vermist geraakte omdat hij niet vriendelijk was tegen u en de kinderen. U voegt toe dat jullie nu eenmaal niet iedere dag naar hem op zoek kunnen gaan. Uw broer ging dan weer enkel naar zijn werkplaats om aan enkele mensen te vragen waar uw echtgenoot zat, maar omdat hij geen nieuws kreeg beslisten jullie verder te gaan met jullie leven. Ook al was u tevreden dat uw echtgenoot de deur achter zich toe had getrokken, uw gelaten reactie is allerminst geloofwaardig te noemen. U haalt zelf aan dat er geen geld was voor een fiets voor uw zoon (CGVS, p. 12), toen uw echtgenoot nog de kostwinner was. Hoe u het zich dan zag te redden met vier kinderen als alleenstaande illegale vrouw in Iran, mag een raadsel heten waardoor toch mag verwacht worden dat u en uw broer uw echtgenoot iets radelozer zouden gaan zoeken zijn. Frappant is ook dat u zelfs nog steeds niet weet waar uw echtgenoot zijn werkplaats eigenlijk gelegen was, nochtans ging uw broer er uw man zoeken. Zijn werkgever had dan weer tegen uw broer gezegd dat er samen met zijn verdwijning ook zaken gestolen waren bij hen. Vreemd is het dan ook dat u nooit de Iraanse politie bij u thuis over de vloer zou hebben gekregen. Tot slot geeft u te kennen dat uw buurvrouw uw echtgenoot eens gezien heeft in Mowlawi Maidan, met een andere vrouw (CGVS, p. 12 & 14). Gevraagd wat voor plaats dat is, zegt u er niet geweest te zijn en enkel de naam te hebben gezien. Omdat u blij was dat hij weg was, bent u ook niet naar Mowlawi Maidan gegaan, evenmin uw broer. Uw uiterst passieve houding ten opzichte van het plotse verdwijnen van uw echtgenoot maakt dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw profiel van alleenstaande vrouw die geen netwerk heeft waarop ze kan steunen.

Vervolgens kunnen er heel wat vragen worden gesteld bij de landen en plaatsen waar u voor uw komst naar België hebt verbleven en hoe u er hebt verbleven. Van een Afghaanse vrouw die reisde met haar echtgenoot wordt zeker geen gedetailleerde kennis verwacht van de plaatsen waar ze langskwamen en de reisroute die ze nam. Toch mag wel enige kennis worden verwacht.

Zo is uw kennis over uw verblijfplaats in Pakistan en meer bepaald in het dorp Barori in Quetta dermate beperkt dat er vragen rijzen bij uw verklaring effectief daar te hebben gewoond (CGVS, p. 3, 5, 18). Algemeen uitgenodigd zoveel mogelijk informatie te geven over Quetta en haar omgeving, antwoordt u droogweg dat uw echtgenoot buiten werkte en u steeds binnen bleef. U voegt toe dat u niets weet over Quetta. Geconfronteerd met de bedenking dat u dan in die twee jaar nooit bent buiten gekomen, zegt u dat u inderdaad gewoon binnen bleef (CGVS, p. 18). Gevraagd hoe uw echtgenoot een huis vond voor jullie, eens in Quetta aangekomen, zegt u dat hij een moskee binnenstapte en een man ontmoette. Gevraagd naar de naam van een bazaar, moskee of andere plaats in Quetta, zegt u dat jullie niet naar de bazaar gingen omdat mensen dingen op straat verkochten (CGVS, p. 18). Frappant is dat u zelfs niet weet met welk geld er betaald wordt in Pakistan, en eraan toevoegt dat het dollar is, wat vanzelfsprekend niet zo is. Gevraagd tot slot naar een naam van een plaats of van iets anders in Quetta kunt u niets geven (CGVS, p. 19). Het is niet ernstig dat iemand die twee jaar in Pakistan zou hebben gewoond, gewoonweg niets van informatie kan geven over zijn verblijf aldaar, en dit evenmin kan staven met documentatie.

Vervolgens verklaart u dertien jaar lang illegaal in Iran te hebben verbleven (CGVS, p. 9). Illegaal, omdat uw echtgenoot zichzelf te oud voelde om in de rij te gaan aanschuiven bij de registratie en hij het als een voorwendsel van de Iraanse overheid zag om zo makkelijker de Afghanen te detecteren en nadien te deporteren (CGVS, p. 9). Nochtans vroegen en kregen uw broers wel Iraanse verblijfsdocumenten (CGVS, p. 9). Uw verklaringen steeds illegaal in Iran te hebben verbleven stroken echter niet met tal van andere elementen in uw dossier. Zo heeft u aan dat u Afghanistan verlaten heeft

vijftien jaar geleden. U verklaart dat Karzai toen aan de macht was (CGVS, p. 3-4). Gezien Karzai in 2002 aan de macht is gekomen en u nadien nog twee jaar in Pakistan zou hebben doorgebracht, kan aangenomen worden dat u rond 2004 in Iran toekwam. Op dat moment was het echter voor Afghaanse vluchtelingen niet meer mogelijk om een verblijfsstatuut te verkrijgen in Iran. Het amayeshregistratieprogramma voor Afghaanse vluchtelingen werd namelijk ingevoerd in de periode 2001-2003 én dit enkel voor de Afghanen die vóór 2001 in het land waren en zich lieten registreren in 2001 (zie info administratief dossier). Dat uw echtgenoot het uit luiheid niet zou hebben zien zitten om in de rij te gaan aanschuiven, klopt dan ook niet met de info.

Ook legt u foutieve verklaringen af over de enige documenten die u ter staving van jullie verblijf in Iran neerlegt. Zo verklaart u schooldocumenten van uw kinderen neer te leggen (CGVS, p. 6 & 10-11). Uw echtgenoot was naar Teheran gegaan om toestemming te vragen aan de overheid om uw kinderen naar school te laten gaan. De vertaling van deze documenten leert echter dat het helemaal geen schooldocumenten betreffen, maar gewoon toestemmingen zijn van de Iraanse autoriteiten dat uw kinderen mogen reizen tussen Iraanse steden (*laissez passer*, zie info administratief dossier; CGVS, p. 10). Ook staan er familienummers en identiteitsnummers op deze documenten. Deze vaststellingen kunnen er enerzijds op wijzen dat uw kinderen, en dus ook hun ouders, wel over de nodige verblijfsdocumenten beschikten in Iran, of dat deze documenten vals zijn. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt namelijk dat de betrouwbaarheid van documenten uit Iran in het algemeen erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten (zie informatie in het administratief dossier). Via deze documenten slaagt u er dan ook niet in om uw jarenlang verblijf als Afghaans vluchteling in Iran te staven. De vaststelling dat uw verklaringen niet stroken met de inhoud van de documenten die u neerlegt, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid dan ook ten stelligste.

Gekoppeld aan die reistoestemmingen is het frappant dat u aanhaalt dat uw echtgenoot toestemming had gevraagd én gekregen om te reizen om deze schooldocumenten aan te vragen (CGVS, p. 11). Nochtans kunnen enkel amayeshkaarthouders zo'n toestemming aanvragen. Ook is het vreemd dat u zomaar kon reizen naar verschillende schrijnen doorheen Iran. Zo trok u tweemaal naar Qom en bezocht u jaarlijks de schrijn van Imam Zada Dawood. Uw verklaring dat de autoriteiten de vrouwen niet stopten en vrouwen geen problemen kenden is in uw geval weinig geloofwaardig. Uit de beschikbare informatie blijkt namelijk dat er doorheen Iran veel controles plaatsvinden door de autoritaire Iraanse veiligheidsdiensten teneinde personen die niet over papieren beschikken te detecteren en te deporteren. Gelet op uw verklaringen dat u in de periode van uw reis niet beschikte over enige verblijfsdocumenten is het dan ook niet aannemelijk dat u het risico op deportatie zou nemen voor uzelf maar zeker voor uw kinderen. Uit de foto's blijkt namelijk dat ook zij meereisden. Opnieuw komen deze verklaringen niet overeen met het beeld dat u van uzelf en uw familieleden schetst als illegale vluchtelingen in Iran. Vervolgens toont objectieve informatie aan dat het voor illegale Afghaanse kinderen zeker vanaf 2010 niet meer toegelaten was school te lopen in Iraanse scholen. Dat uw kinderen dit wel zouden kunnen (CGVS, p. 6) én zelfs school zouden hebben gelopen tot jullie vertrek naar België (CGVS, p. 8), strookt dan ook niet met uw verklaringen en ondermijnt nog maar eens de door u geschetste feiten. Vreemd is ook dat u zelfs niet consequent kunt zeggen naar welke school uw kinderen gingen. In eerste instantie zegt u de Shaheed Kazemi school (CGVS, p. 6) om nadien te verklaren dat ze ofwel naar de Shaheed Noori of naar de Imam Hussein school gingen (CGVS, p. 8-9). Uw bewering dat u geheugenproblemen heeft, wordt niet gestaafd in de medische documenten die u neerlegt. Bovendien is het merkwaardig dat u wel deze drie scholen bij naam kunt noemen, maar niet zou weten waar uw kinderen heen gingen.

Tot slot is het gewoon onmogelijk dat u als Afghaans vluchteling geen uitleg kunt geven bij het woord 'amayesh' of over de organisatie genaamd 'BAFIA'. Dat u, gezien uw aankomst in Iran na 2001, niet in aanmerking kwam voor een amayeshkaart kan deze lacune niet vergoelijken. De amayeshkaart is de benaming voor een Iraanse vluchtelingenkaart voor Afghanen. Dat u de benaming van die voor Afghanen in Iran zo belangrijke kaart niet kent, kan op geen enkele wijze worden aanvaard. 'BAFIA' is dan weer de benaming van de organisatie die deze kaarten uitreikte en nadien vernieuwde. Gezien het belang van deze kaarten voor de Afghaanse vluchtelingen in Iran mag ook worden verwacht dat u als ongeschoolde vrouw ervan op de hoogte was. Bovendien haalt u zelf ook aan dat uw beide broers verblijfsdocumenten bezitten (CGVS, p. 9). Verkeerdelijk zegt u hierover wel dat ze deze om de drie maand moesten gaan vernieuwen, terwijl deze kaarten slechts jaarlijks vernieuwd moesten worden. Dat u dan nooit de benaming van hun document zou hebben gehoord is niet aannemelijk.

Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw profiel als alleenstaande vrouw en aan uw verklaringen over uw verblijfplaatsen en statuten in Pakistan en Iran.

U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw identiteit en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van de kernaspecten van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uw hoofd of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. U werd tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dd. 29/01/2018 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (CGVS, p. 3). U werd in de loop van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden identiteit (CGVS, p. 16). U verklaart echter steeds als illegaal vluchteling in Iran te hebben gewoond en op het eind als alleenstaande vrouw. Een verzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris generaal zodat deze kan beslissen over het verzoek. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Ten overvloede kan er op gewezen worden dat u uw vrees voor terugkeer naar Afghanistan niet aannemelijk kan voorstellen. U geeft aan dat u en uw kinderen bij terugkeer naar uw dorp in Daykundi er geen plaats zouden hebben, er niemand zouden kennen en als Hazara vervolgd zouden worden door de taliban of Daesh (CGVS p.14,15). In de mate dat u nalaat een duidelijk beeld te scheppen over uw werkelijke familiaal netwerk en uw levensomstandigheden voor uw komst naar België maakt u het evenmin aannemelijk dat u en uw kinderen niet in staat zouden zijn jullie leven in Daykundi te leiden bij gebrek aan een netwerk of financiële middelen (CGVS p.14, 15). Gevraagd uw persoonlijke vrees om als Hazara geïsoleerd te worden door de taliban te concretiseren kan u slechts enkel grootsprakerig aanhalen dat ze iedere dag Hazara's doden en stelt u dat het CGVS beter weet dat ze recentelijk Hazara's doodden in Daykundi. Meer concrete aanwijzingen dat u zou worden geïsoleerd door de taliban of Daesh heeft u niet om uiteindelijk te besluiten met een vaag voorbeeld van Hazara's van de provincie Ghazni die onderweg naar Kabul door taliban en door Daesh gedood werden (CGVS p.15). Andere voorbeelden die uw vrees voor de taliban en Daesh staven heeft u niet, u weet het gewoon (CGVS p.15). Vervolgens neemt u evenwel afstand van uw eerdere uitspraken en laat u uw vrees voor de taliban en Daesh achterwege (CGVS p.15). Desalniettemin moet erop gewezen worden dat u naast uw verwijzing naar de algemene situatie geen redenen aanhaalt waarom u en uw kinderen bij terugkeer naar Afghanistan persoonlijk geïsoleerd zou worden door de taliban of Daesh. In het Easo rapport "Individuals targeted by armed actors in the conflict" van december 2017 wordt gesteld dat de taliban geen etnische of sektarische agenda hebben, maar alle Afghanen trachten te verenigen in hun strijd tegen de buitenlandse aanwezigheid en de huidige overheid. Hoewel Daesh wel een zekere anti-sjiitische agenda heeft zijn zij slechts gevestigd in bepaalde districten van de Oostelijke provincie Nangarhar en hebben ze enkel een zekere aanwezigheid in de steden Kabul en Herat. In dit rapport wordt er melding gemaakt van twee voornaamste soorten aanslagen waarbij Hazara's het slachtoffer werden: aanslagen in grote steden tegen plaatsen waar sjiieten samen komen en voorvallen waarbij Hazara's onderweg tegengehouden en vervolgens veelal ontvoerd worden. Het rapport verduidelijkt evenwel dat het viseren van reizende Hazara's niet alleen afgenomen is, maar vooral dat bij de meeste van deze incidenten de Hazara's niet geïsoleerd werden omwille van het behoren tot hun etnische of religieuze groep. Door uw loutere vage verwijzing naar de houding van de taliban en Daesh ten opzichte van de Hazara's en het aanhalen van een incident met reizende Hazara's slaagt u er allerm minst in aan te tonen dat er voor u en uw kinderen persoonlijk een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade is enkel omdat jullie het sjiitisch geloof aanhangen of tot de groep der Hazara's behoren.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielmotieven. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofd een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Daykundi te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Daykundi behoort tot de centrale hooglanden van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat AGE's de laatste paar jaren actief geworden zijn in enkele districten van Daykundi, wat zich vertaalt in een stijging van het aantal van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Een groot deel van de veiligheidsincidenten die er in de provincie plaatsvinden betreffen niet aan het conflict gerelateerde incidenten en andere incidenten. De provincie Daykundi scoort in zijn geheel laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er

voor burgers in de provincie Daykundi actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Daykundi aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Daykundi. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De documenten die u neerlegt in het kader van uw verzoek om internationale bescherming vermogen de appreciatie van het CGVS niet te veranderen. De Iraanse documenten van uw kinderen werden eerder reeds besproken om uw ongeloofwaardigheid aan te tonen. De getuigenissen over de houding van Jamila en Rahmat missen eveneens bewijskracht inzake uw identiteit. Over de foto's dient te worden opgemerkt dat deze een momentopname zijn waardoor ze geen bewijs voor uw jarenlang verblijf in Iran kunnen vormen, of het statuut dat u er al dan niet bezat. Over de medische documenten moet worden opgemerkt dat uw medische problemen er niet in gespecificeerd worden. Er wordt enkel melding gemaakt dat u wordt opgevolgd en dat u zich gespannen gedraagt. U vertoont een normale reactie op een abnormale en ondraaglijke toestand, met name een permanente onrust en onzekerheid over uw situatie en die van uw kinderen. Deze documenten kunnen dan ook niet verklaren waarom u ongeloofwaardige verklaringen hebt afgelegd betreffende uw netwerk en uw ongeloofwaardige verklaringen over uw verblijfplaatsen. Deze documenten zijn dan ook niet van dien aard dat zij de vaststellingen van de Commissaris-generaal kunnen weerleggen. Medische en/of economische problemen op zich ressorteren niet onder de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van voornoemde wet van 15 december 1980. De briefomslag toont dan weer enkel aan dat er documenten uit Iran werden verstuurd."

Hierbij dient nog te worden vermeld dat het feit dat je nu een Afghaans familiepaspoort hebt voorgelegd, uitgereikt in 2012 door de Afghaanse ambassade te Teheran waarin verschillende Iraanse visa werden aangebracht, niks wijzigt aan de vaststellingen gedaan door het CGVS en de RvV inzake de vrees voor terugkeer naar Afghanistan. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat dit paspoort niet eerder werd voorgelegd door jouw moeder in haar asielpcedure, ook niet voor de RvV tijdens de beroepsprocedure, terwijl het al dateert van 2012 en dus vermoedelijk wel in jullie bezit was. Je zus verklaarde hierover dat jullie andere zus het pas dit jaar opstuurde, wat geen afdoende uitleg is voor het niet eerder hebben voorgelegd van dergelijke belangrijk document (CGVS Jamila p. 6). Het is dan ook merkwaardig dat dergelijk paspoort plotseling wordt voorgelegd. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd voorgelegd dat corruptie en vervalste documenten wijd verspreid zijn in Iran. Zo blijkt uit deze informatie dat er tijdens het Comprehensive Regularisation Program (CRP) in Iran voor Afghaanse vluchtelingen valse Afghaanse paspoorten met valse visa voor Iran in omloop waren, en ook zijn er gevallen bekend van Iraniërs die erin zijn geslaagd om een Afghaans paspoort te kopen en zich voor te doen als Afghanen. Aldus is de authenticiteit van dergelijk document niet gegarandeerd.

Uit het arrest van de RvV inzake jouw moeders eerste asiolverzoek blijkt dat er geen geloof werd gehecht aan haar verklaringen in Iran te hebben geleefd als illegaal verblijvende Afghaanse vluchteling. Voor zover met dit Afghaans paspoort met Iraanse visa aangetoond wordt dat jullie wel een bepaalde periode in Iran verbleven, dan nog blijkt uit het arrest dat niet is aannemelijk gemaakt dat jouw moeder zich omwille van een afwezigheid van een familiaal netwerk of financiële middelen niet in Daykundi zou kunnen vestigen. De RvV stelde dat jouw moeder niet aantoonde dat zij of haar kinderen zich omwille van een langdurig verblijf in Iran niet zouden kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels, en gebruiken. Het betreft immers een blote bewering die op geen enkele wijze in concreto wordt uitgewerkt of gestaafd.

Daarnaast haal je zelf aan dat je niet naar Afghanistan wil terugkeren omdat er een conflict aan de gang is en je daardoor niet naar school zal kunnen gaan (CGVS, p. 7). Je verklaart ook dat er in Afghanistan

niemand meer is om naar terug te keren (CGVS, p. 7, 8). Rekening houdend met de door jou ingeroepen vluchtmotieven en de actuele situatie in Afghanistan kan redelijkerwijs niet geconcludeerd worden dat je een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie loopt. Je vreest het conflict in Afghanistan omdat jouw moeder je hierover vertelde (CGVS, p. 7) maar hebt zelf nooit enige problemen ondervonden, je was zelfs nooit eerder in Afghanistan. Je kan er ook niet meer over vertellen dan dat het er onveilig is (CGVS p. 8). Daar je geen concrete bewijzen kan aanbrengen voor je vrees kunnen enkel je verklaringen tijdens het gehoor gelden als middel om je subjectieve vrees objectief te laten vaststellen. Het volstaat niet dat men verklaart oprecht te geloven gevaar te lopen, een vrees moet in concreto worden aangetoond. Bij het grondig onderzoek van je motieven voor het indienen van een verzoek om internationale bescherming werd niet alleen rekening gehouden met de verklaringen die je doorheen de asielprocedure heeft afgelegd, maar werden ook de gegevens uit het administratieve dossier, de algemeen bekende gegevens over je land van herkomst en alle dienstige stukken in overweging genomen. Uit je verklaringen blijkt eveneens dat je niet alleen zou zijn in Afghanistan. Jouw vader, jouw stiefbroers en oom langs vaderszijde wonen er echter ook (CGVS, p. 6, 7; CGVS A.(...) R.(...), p. 7; CGVS J.(...), p. 13). Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat er in Afghanistan eveneens onderwijsmogelijkheden zijn (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Zowel de Afghaanse overheid als de internationale donorgemeenschap deden grote investeringen om het Afghaanse onderwijs te herstellen. Scholen werden gebouwd, leerkrachten aangeworven en curricula ontwikkeld. Je vreest er niet naar school te zullen kunnen gaan is eveneens slechts een blote bewering die niet werd onderbouwd.

Betreffende jouw goede integratie in België, zoals aangehaald door jouw advocaat, dient vervolgens opgemerkt dat het CGVS enkel bevoegd is voor het beoordelen van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Nergens uit jouw verklaringen blijkt dat deze humanitaire elementen een dergelijke vrees of risico bij terugkeer met zich mee brengen die tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen leiden. De vaststelling dat jij in België naar school gaat en Frans spreekt betreffen elementen die mogelijk aangevoerd kunnen worden in andere in de Vreemdelingenwet voorziene procedures, maar volstaan niet om jou te erkennen als vluchteling of je de subsidiaire bescherming toe te kennen.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat jij geen eigen feiten hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

De documenten die je neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Het Afghaanse familiepaspoort werd hierboven al besproken. Hieraan kan worden toegevoegd dat het opmerkelijk is dat de erin vermelde geboortedatum niet overeenkomt met je eigen verklaringen. Je Iraanse vaccinatiekaart geeft enkel aan dat je bent gevaccineerd. Je legt ook nog twee andere documenten neer. Je denkt dat het documenten over jouw scholing in Iran gaat maar kan dit niet met zekerheid zeggen (CGVS, p. 9). Vooreerst mag men van iemand die een verzoek om internationale bescherming verwachten dat die weet welke documenten hij neerlegt ter ondersteuning van zijn verzoek, zelfs van een minderjarige. Daarnaast kan een schooldocument uit Iran niet aantonen dat u niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten (verblijfskaarten, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Iran onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of

<https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin

worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Daykundi te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 97-101, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 52-54, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 107-111, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Daykundi behoort tot de centrale hooglanden van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie. Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat AGE's de laatste paar jaren actief geworden zijn in enkele districten van Daykundi, wat zich vertaald heeft in een stijging van het aantal van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Het beperkte geweld dat in de provincie plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Daykundi ruw geschat 500.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 41 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Daykundi in zijn geheel relatief erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Daykundi actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Daykundi in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Daykundi een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Daykundi. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud gaan niet over de kern van jouw verzoek en hebben geen invloed op bovenstaande motivering. Het betreft slechts kleine correcties aan het verslag van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in wat zich voordoet als het enige middel de schending aan van de volgende bepalingen:

“schending art. 3 EVRM, Artikel 3.1 van het Kinderrechtenverdrag, artikelen 48/4, 48/5, 57/7 en 62 van Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 4.3 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 maart 2003, artikel I van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (‘Vluchtelingenconventie’) schending van de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, gelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en de rechten van de verdediging, schending artikel 15 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011”.

2.2. De bestreden beslissingen zijn geschraagd op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig deze bepaling kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer *“de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”*

De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekers' verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6, § 3, 6°, van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. In de bestreden beslissingen werd terecht geoordeeld dat verzoekers geen eigen feiten aanhaalden die een apart verzoek om internationale bescherming rechtvaardigen. Een reserme geschonden geachte bepalingen en een theoretische uiteenzetting over een aantal van deze bepalingen laat op zich niet toe om vast te stellen dat aan die voorwaarden is voldaan.

Het verweer in het verzoekschrift is voorts niet van die aard om afbreuk te doen aan de motivering van de bestreden beslissingen. De Raad stelt vast dat verzoekers zich in wezen beperken tot het herhalen van hun verklaringen en het volharden in de bewijswaarde van hun documenten, het verwijzen naar algemene informatie en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij de bestreden beslissingen niet kunnen weerleggen of in een ander daglicht stellen.

De Raad stelt vast dat verzoekers in hun verzoekschrift herhaaldelijk verwijzen naar het gegeven dat hun moeder een tweede verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en dat zij in dit kader gehoord werd door de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoekers verwijten het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hier geen rekening mee te hebben gehouden.

Voor de volledigheid wordt vastgesteld dat uit de aanvullende nota van de verwerende partij van 5 maart 2020, blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 23 december 2019 in hoofde van verzoekers' moeder een beslissing nam tot niet-ontvankelijkheid, wat betreft haar tweede verzoek om internationale bescherming. Verzoekers moeder diende hiertegen ook reeds beroep in bij de Raad.

Verzoekers gaan er echter aan voorbij dat de bestreden beslissingen, beslissingen tot niet-ontvankelijkheid uitmaken in de zin van artikel 57/6, § 3, 6°, van de Vreemdelingenwet.

Zoals reeds gesteld kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig deze bepaling een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen.

In casu werd reeds een definitieve beslissing genomen gezien hun moeder eerder, ook namens hen, een eerste verzoek om internationale bescherming indiende dat definitief werd bij arrest nr. 217 578 van 27 februari 2019.

In zoverre zij zich bij hun eigen verzoek om internationale bescherming beroepen op feiten die hun moeder eveneens in haar verzoek om internationale bescherming, dat ook namens hen werd ingediend, uiteenzette, kan dan ook terecht besloten worden dat dit geen eigen feiten zijn die een apart verzoek om internationale bescherming rechtvaardigen.

Indien verzoekers een beslissing wensen te ontvangen waarbij hun verzoek om internationale bescherming ontvankelijk wordt verklaard, dienen zij eigen feiten aan te halen die een eigen verzoek om internationale bescherming rechtvaardigen.

Het feit dat verzoekers' moeder thans een tweede verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, kan niet worden aangemerkt als een feit dat een apart verzoek in hun hoofde zou rechtvaardigen. Hoewel verzoekers menen dat uit dit tweede verzoek om internationale bescherming van hun moeder blijkt dat verzoekers en hun moeder blijken te willen werken met de procedure en wel de waarheid uit de doeken willen doen, geven zij impliciet te kennen dat hun eerste en onderhavige verzoek om internationale bescherming van leugenachtige aard was. Hiermee ondergraven zij alleen de waarachtigheid en geloofwaardigheid van hun eigen verzoek om internationale bescherming, dat immers grotendeels gesteund is op het eerste verzoek van hun moeder, maar tonen zij niet aan dat er eigen feiten zijn die in hun hoofde een apart verzoek om internationale bescherming rechtvaardigen.

De Raad ziet dan ook niet in op welke wijze het vermelden van of rekening houden met dit tweede verzoek om internationale bescherming van hun moeder in de bestreden beslissingen de medewerkingsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel zou schenden. Het komt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toe om te beoordelen of verzoekers **eigen** feiten aanhalen die een apart verzoek om internationale bescherming zouden kunnen rechtvaardigen.

De verklaringen van hun moeder en zus en het tweede verzoek om internationale bescherming van hun moeder is dan ook geheel niet relevant bij de beoordeling of verzoekers **eigen** feiten bijbrengen in hun verzoek om internationale bescherming. Verzoekers' eigen verzoek om internationale bescherming kan niet worden aangewend als bijkomende beroepsmogelijkheid, gezien er in deze reeds een definitief arrest gewezen werd.

Waar verzoekers het merkwaardig vinden dat de verwerende partij erkent dat het neergelegde paspoort niet eerder werd neergelegd door hun moeder terwijl hun zus verklaarde dat dit paspoort door hun andere zus dit jaar pas werd opgestuurd en hun moeder hierover door de Dienst Vreemdelingenzaken werd gehoord doen zij ook geen afbreuk aan de concrete vaststellingen desbetreffend. Zij bieden geen verklaring voor het gegeven dat een dergelijk belangrijk document niet eerder werd neergelegd. Het

gegeven dat hun moeder hierover zou zijn gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken werpt hier ook geen ander licht op.

Uit objectieve informatie toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt overigens dat er in Iran op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, kunnen worden aangekocht, en dat dit tevens geldt voor Afghaanse paspoorten, zodat de bewijswaarde van deze documenten relatief is. Verzoekers menen weliswaar dat de motivering omtrent de authenticiteit van dit document niet afdoende is, maar brengen niets bij waaruit blijkt dat deze informatie niet correct of achterhaald zou zijn.

Bovendien wordt er in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat uit het arrest van de Raad inzake verzoekers' moeders eerste asielverzoek blijkt dat er geen geloof werd gehecht aan haar verklaringen in Iran te hebben geleefd als illegaal verblijvende Afghaanse vluchtelingen. Voor zover met dit Afghaans paspoort met Iraanse visa aangetoond wordt dat zij wel een bepaalde periode in Iran verbleven, dan nog blijkt uit het arrest dat niet is aannemelijk gemaakt dat hun moeder zich omwille van een afwezigheid van een familiaal netwerk of financiële middelen niet in Daykundi zou kunnen vestigen. De Raad stelde dat verzoekers' moeder niet aantoonde dat zij of haar kinderen zich omwille van een langdurig verblijf in Iran niet zouden kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels, en gebruiken. Het betreft immers een blote bewering die op geen enkele wijze *in concreto* wordt uitgewerkt of gestaafd.

Het gegeven dat verzoekers in de motivering van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van hun moeder lezen dat de neergelegde documenten erop wijzen dat hun moeder mogelijk legaal in Iran verbleef, doet hieraan dan ook geen enkele afbreuk. Te meer in deze motivering eveneens te lezen staat dat het mogelijk is dat deze documenten vals zijn.

Waar verzoekers verwijzen naar het Kinderrechtenverdrag en artikel 14 van het KB van 11 juli 2013 omtrent de rechtspleging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stellende dat de belangen van het kind een primordiale overweging dienen te zijn bij elke beslissing die het kind aanbelangt en desbetreffend aangeeft dat uit een onderzoek van de Rijksuniversiteit Groningen blijkt dat kinderen schade kunnen oplopen door de asielprocedure en op het moment dat zij uitgezet gaan worden beperken zij zich tot slechts algemene theoretische beschouwingen. Hiermee doen zij geen afbreuk aan de motivering stellende dat verzoekers geen eigen feiten aanhaalden die een apart verzoek om internationale bescherming rechtvaardigen. Ook het louter herhalen van hun verklaringen die voor hen hun eigen feiten uitmaken die een apart verzoek om internationale bescherming rechtvaardigen volstaat niet om afbreuk te doen aan de pertinente overwegingen desbetreffend in de bestreden beslissingen.

Waar verzoekers in het verzoekschrift beweren dat zij tot de sociale groep *“van minderjarige verwesterde Afghanen die nomen en (gewoonte)regels die in hun land van herkomst gelden, bij terugkeer naar het land van herkomst zullen schenden”* behoren, wordt opgemerkt, voor zover een dergelijk profiel al beantwoordt aan de definitie van een sociale groep, zoals verduidelijkt in artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, dat hun vrees voor vervolging desbetreffend concreet moet worden aangetoond. Met de enkele stelling dat zij een gegronde vrees voor vervolging koesteren omdat zij tot een groep behoren *“van minderjarige verwesterde Afghanen die nomen en (gewoonte)regels die in hun land van herkomst gelden, bij terugkeer naar het land van herkomst zullen schenden”* tonen zij dit geheel niet aan.

Overigens werd reeds geoordeeld in het arrest nr. X van 27 februari 2019 waar verzoekers' moeder eveneens reeds gewag maakte van het gegeven dat zij en haar kinderen zich niet zouden kunnen of willen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken:

“(…) Verzoekster toont bovendien niet aan dat zij of haar kinderen zich omwille van hun langdurig verblijf in Iran niet zouden kunnen of willen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken. Het betreft immers een blote bewering die op geen enkele wijze in concreto wordt uitgewerkt of gestaafd.(…)”

Waar verzoekers zich afvragen hoe zij zich moeten gaan vestigen in Afghanistan, terwijl hun moeder als alleenstaande vrouw met minderjarige kinderen dient te worden beschouwd, dient opnieuw te worden opgemerkt dat bij arrest nr. X van 27 februari 2019 definitief is komen vast te staan dat er geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden profiel van hun moeder als alleenstaande vrouw die niet over een netwerk beschikt.

Waar wordt gesteld dat hun vader thans bij zijn andere vrouw en kinderen woont, teneinde aan te tonen dat hun moeder een alleenstaande vrouw is, maken zij dit niet concreet aannemelijk. Overigens wordt de geloofwaardigheid van deze feiten ondergraven doordat verzoekers' moeder dit niet vermeld heeft in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming. De Raad ziet niet in waarom verzoekers' moeder haar vermeende werkelijke levensomstandigheden en vluchtmotieven niet zou vermelden van bij aanvang van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming in België, gezien zij deze feiten net zou kunnen aanhalen om haar nood aan internationale bescherming ten opzichte van haar land van herkomst, Afghanistan, te staven. Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat verzoekers zus J.H. deze feiten ook reeds vermeld heeft tijdens haar gehoor wordt opgemerkt dat dit geen afbreuk doet aan het arrest dat in hoofde van verzoekers moeder werd gewezen en evenmin van die aard is om de geloofwaardigheid van de aangehaalde feiten te herstellen.

Niettegenstaande verzoekers menen dat het arrest dat in hoofde van verzoekers moeder werd genomen niet kan worden aangewend zonder een grondige analyse te doen van verzoekers' mogelijkheid tot vestiging in Afghanistan, een land dat zij nooit hebben gezien en waarmee zij geen band hebben, gaan zij opnieuw voorbij dat zij zelf bij hun verzoek om internationale bescherming zich hebben gesteund op de feiten die hun moeder heeft aangehaald, waardoor het evident is dat de beslissing die in hoofde van hun moeder werd genomen wordt aangehaald om te besluiten dat verzoekers hiermee geen eigen feiten aanhalen.

Daarenboven gaan zij er aan voorbij dat in de bestreden beslissingen wel degelijk een onderzoek werd gevoerd over de mogelijkheid tot vestiging in Afghanistan. In de bestreden beslissing van eerste verzoeker werd desbetreffend immers gesteld dat:

“Daarnaast haal je zelf aan dat je niet naar Afghanistan wil terugkeren omdat er in dat land een conflict aan de gang is en je daardoor niet naar school zal kunnen gaan (CGVS, p.7). Rekening houdend met de door jou ingeroepen vluchtmotieven en de actuele situatie in Afghanistan kan redelijkerwijs niet geconcludeerd worden dat je een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie loopt. Je vreest het Afghaanse conflict omdat jouw moeder je hierover vertelde en omdat je dit op YouTube kon zien (CGVS, p. 7, 8) maar hebt zelf nooit enige problemen ondervonden, je was zelfs nooit eerder in Afghanistan. Daar je geen concrete bewijzen kan aanbrengen voor je vrees kunnen enkel je verklaringen tijdens het gehoor gelden als middel om je subjectieve vrees objectief te laten vaststellen. Het volstaat echter niet dat men verklaart oprecht te geloven gevaar te lopen. Een vrees moet in concreto worden aangetoond. Bij het grondig onderzoek van je motieven voor het indienen van een verzoek om internationale bescherming werd niet alleen rekening gehouden met de verklaringen die je doorheen de asielprocedure heeft afgelegd, maar werden ook de gegevens uit het administratieve dossier, de algemeen bekende gegevens over je land van herkomst en alle dienstige stukken in overweging genomen.

Dat je er niet naar school zal kunnen gaan is eveneens slechts een blote bewering, die niet is aangetoond. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat er in Afghanistan eveneens onderwijsmogelijkheden zijn (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Zowel de Afghaanse overheid als de internationale donorgemeenschap deden grote investeringen om het Afghaanse onderwijs te herstellen. Scholen werden gebouwd, leerkrachten aangeworven en curricula ontwikkeld.

Met betrekking tot jouw gebrek aan kennis over de Afghaanse tradities en cultuur (CGVS, p. 8), dient opgemerkt te worden dat je hier in België opgroeit bij jouw moeder die van Afghaanse origine is, in Iran leefde je tussen andere Afghaanse vluchtelingen. Het CGVS is dan ook van oordeel dat je familie desgewenst in staat moet zijn je de nodige kennis over Afghanistan bij te brengen op het niveau van een kind. Hoewel het CGVS begrip opbrengt voor het feit dat een terugkeer naar jouw herkomstland bepaalde inspanningen, aanpassingen en mogelijk aanpassingsmoeilijkheden met zich meebrengt, moet worden benadrukt dat het feit dat geen van deze elementen een intentionele bedreiging van jouw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit inhoudt en zodoende in jouw hoofde geen aanleiding geeft tot een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Betreffende jouw goede integratie in België, zoals aangehaald door jouw advocaat, dient vervolgens opgemerkt dat het CGVS enkel bevoegd is voor het beoordelen van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in

de definitie van subsidiaire bescherming. Nergens uit jouw verklaringen blijkt dat deze humanitaire elementen een dergelijke vrees of risico bij terugkeer met zich mee brengen die tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen leiden. De vaststelling dat jij in België naar school gaat en Frans spreekt betreffen elementen die mogelijk aangevoerd kunnen worden in andere in de Vreemdelingenwet voorziene procedures, maar volstaan niet om jou te erkennen als vluchteling of je de subsidiaire bescherming toe te kennen.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat jij geen eigen feiten hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

De documenten die je neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Het familiepaspoort werd hierboven besproken. Je vaccinatiekaart kan hoogstens aantonen dat je werd gevaccineerd. Hierbij dient nog te worden vermeld dat op deze kaart een andere naam werd vermeld. Je naam zou genoteerd zijn als Ramazan Ali, wat opmerkelijk is. De schoolattesten uit Iran geven mogelijk aan dat je in Iran school liep maar kunnen niet aantonen dat je niet kan terugkeren naar Afghanistan. Het document dat jou zou toelaten tot een school in Iran werd reeds door jouw moeder neergelegd en er werden na vertaling onregelmatigheden vastgesteld (zie supra.). De brief van de dorpsoudste uit Iran kan evenmin als bewijs aanzien worden. Deze brief werd op jullie verzoek opgesteld en komt weinig officieel over. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten (verblijfskaarten, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Iran onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier)."

In de bestreden beslissing van tweede verzoeker werd desbetreffend gesteld dat:

"Daarnaast haal je zelf aan dat je niet naar Afghanistan wil terugkeren omdat er een conflict aan de gang is en je daardoor niet naar school zal kunnen gaan (CGVS, p. 7). Je verklaart ook dat er in Afghanistan niemand meer is om naar terug te keren (CGVS, p. 7, 8). Rekening houdend met de door jou ingeroepen vluchtredenen en de actuele situatie in Afghanistan kan redelijkerwijs niet geconcludeerd worden dat je een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie loopt. Je vreest het conflict in Afghanistan omdat jouw moeder je hierover vertelde (CGVS, p. 7) maar hebt zelf nooit enige problemen ondervonden, je was zelfs nooit eerder in Afghanistan. Je kan er ook niet meer over vertellen dan dat het er onveilig is (CGVS p. 8). Daar je geen concrete bewijzen kan aanbrengen voor je vrees kunnen enkel je verklaringen tijdens het gehoor gelden als middel om je subjectieve vrees objectief te laten vaststellen. Het volstaat niet dat men verklaart oprecht te geloven gevaar te lopen, een vrees moet in concreto worden aangetoond. Bij het grondig onderzoek van je redenen voor het indienen van een verzoek om internationale bescherming werd niet alleen rekening gehouden met de verklaringen die je doorheen de asielprocédure heeft afgelegd, maar werden ook de gegevens uit het administratieve dossier, de algemeen bekende gegevens over je land van herkomst en alle dienstige stukken in overweging genomen. Uit je verklaringen blijkt eveneens dat je niet alleen zou zijn in Afghanistan. Jouw vader, jouw stiefbroers en oom langs vaderszijde wonen er echter ook (CGVS, p. 6, 7; CGVS A.(...) R.(...), p. 7; CGVS J.(...), p. 13). Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat er in Afghanistan eveneens onderwijsmogelijkheden zijn (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Zowel de Afghaanse overheid als de internationale donorgemeenschap deden grote investeringen om het Afghaanse onderwijs te herstellen. Scholen werden gebouwd, leerkrachten aangeworven en curricula ontwikkeld. Je vreest er niet naar school te zullen kunnen gaan is eveneens slechts een blote bewering die niet werd onderbouwd.

Betreffende jouw goede integratie in België, zoals aangehaald door jouw advocaat, dient vervolgens opgemerkt dat het CGVS enkel bevoegd is voor het beoordelen van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Nergens uit jouw verklaringen blijkt dat deze humanitaire elementen een dergelijke vrees of risico bij terugkeer met zich mee brengen die tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen leiden. De vaststelling dat jij in België naar school gaat en Frans spreekt betreffen elementen die mogelijk aangevoerd kunnen worden in andere in de Vreemdelingenwet voorziene procedures, maar volstaan niet om jou te erkennen als vluchteling of je de subsidiaire bescherming toe te kennen.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat jij geen eigen feiten hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

De documenten die je neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Het Afgaanse familiepaspoort werd hierboven al besproken. Hieraan kan worden toegevoegd dat het opmerkelijk is dat de erin vermelde geboortedatum niet overeenkomt met je eigen verklaringen. Je Iraanse vaccinatiekaart geeft enkel aan dat je bent gevaccineerd. Je legt ook nog twee andere documenten neer. Je denkt dat het documenten over jouw scholing in Iran gaat maar kan dit niet met zekerheid zeggen (CGVS, p. 9). Vooreerst mag men van iemand die een verzoek om internationale bescherming verwachten dat die weet welke documenten hij neerlegt ter ondersteuning van zijn verzoek, zelfs van een minderjarige. Daarnaast kan een schooldocument uit Iran niet aantonen dat u niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten (verblijfskaarten, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Iran onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier)."

Verzoekers verwijzen naar en citeren uit algemene informatie inzake de problemen van terugkerende kinderen naar Afghanistan bij gebreke aan Afgaanse identiteitsdocumenten zoals een paspoort of een taskara en menen dat zij niet weten hoe zij zich zullen moeten registreren aangezien ze daar niet geboren zijn en hun vader hen heeft verlaten. Verzoekers tonen niet aan op welke wijze deze algemene informatie op hen concreet betrekking zou kunnen hebben te meer zij een Afgaanse paspoort neerleggen. Daarbij komt eveneens de vaststelling dat verzoekers niet aannemelijk maken dat hun vader hen heeft verlaten.

Verzoekers verwijzen naar en citeren uit algemene rapporten over de mentale gezondheid van kinderen, over de beperkte toegang tot onderwijs, over de veiligheidssituatie van terugkerende kinderen en over de socio-economische omstandigheden. Het louter verwijzen naar en citeren uit algemene informatie die geen betrekking heeft op hun persoon volstaat niet teneinde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in hun hoofde *in concreto* aannemelijk te maken en/of om de pertinente motieven dienaangaande in de bestreden beslissingen *in concreto* te weerleggen.

Waar verzoekers met betrekking tot de toegang tot onderwijs erop wijzen dat zij onderwijs hebben gevolgd in Iran en dus Farsi spreken, blijkt uit het administratief dossier dat zij hebben aangegeven dat zij Dari spreken, dat zij bijgestaan werden tijdens het gehoor door een tolk Dari en dat niet kan worden vastgesteld dat zij niet bij machte zijn zich uit te drukken in Dari en/of Dari te begrijpen. De Raad ziet aldus niet in op welke wijze het feit dat zij ook Farsi spreken hen de toegang tot het onderwijs concreet zou belemmeren.

Waar verzoekers met betrekking tot de mentale gezondheid er nog op wijzen dat hun zus J. met psychologische problemen kampt en reeds een verslag van een psycholoog heeft neergelegd, gaan zij eraan voorbij dat deze psychologische problemen geen betrekking hebben op henzelf, maar op hun zus, die geen verzoekende partij is bij onderhavige procedure. Overigens werden de psychologische problemen van hun zus reeds beoordeeld in het arrest nr. X van 27 februari 2019.

Het verweer met betrekking tot de veiligheidssituatie in Kabul is niet relevant aangezien de veiligheidssituatie *in casu* beoordeeld wordt in de provincie Daykundi.

Waar verzoekers aanvoeren dat de verwerende partij niet onderzocht heeft waar en bij wie zij onderdak moeten gaan zoeken, gaan zij eraan voorbij dat de verwerende partij in de bestreden beslissingen duidelijk heeft aangegeven dat er geen geloof kan worden gehecht aan de bewering dat hun moeder een alleenstaande vrouw is en dat zij niet aannemelijk maakt dat dat zij en haar kinderen niet in staat zouden zijn hun leven in Daykundi te leiden bij gebrek aan netwerk of financiële middelen. Het is aan verzoekers om aan te tonen dat zij niet in staat zouden zijn hun leven in Daykundi te leiden, alwaar zij in gebreke blijven.

Verzoekers brengen geen informatie bij die afbreuk kan doen aan de pertinente analyse van de veiligheidssituatie in de provincie Daykundi.

De Raad ziet niet in op welke wijze het gegeven dat zij in Iran zijn geboren en geïntegreerd, een persoonlijke omstandigheid uitmaakt die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Daykundi verhoogt. Verzoekers beperken zich overigens louter tot deze bewering, maar lichten dit niet concreet toe.

Gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissingen terecht besloten dat verzoekers geen eigen feiten hebben aangehaald in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met recht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van de verzoeken om internationale bescherming van verzoekende partijen en dient het onderhavige beroep te worden verworpen. De door verzoekers aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.4. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend twintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF